

امنیت تجارت الکترونیک

فصل شانزدهم:

امنیت سرویس دهنده وب

تهیه و تنظیم: دکتر آرش حبیبی لشکری
منبع: کتاب "اصول امنیت برای تجارت الکترونیکی"

اولین نسخه: دی 1393
بروزرسانی: فروردین 1396

فهرست:

- مقدمه
- واسط دروازه عمومی (CGI)
- Servletها
- انتشار گمنام در وب یا Rewebber
- امنیت پایگاه داده
- حفاظت از حق نشر

امنیت سرویس دهنده وب

مدیریت کنترل دسترسی در سوی سرویس‌دهنده وب مشکل‌تر از سمت سرویس‌گیرنده وب است.

یک سرویس‌گیرنده (یک کاربر) معمولاً تعداد محدودی رابطه قابل اعتماد با شرکتها و موسسات (بانکها) دارد که خود به عنوان یک مشتری شناخته می‌شود و می‌تواند توسط یک گواهی احراز هویت شود. در اکثر موارد سرویس‌گیرنده می‌تواند به راحتی یک گواهی از سرویس‌دهنده موسسات یا شرکتها دریافت کند.

بیشتر سرویس‌دهنده‌های تجاری با کاربران کاملاً ناشناخته و حتی گمنام در ارتباط هستند. بنابراین آنها در کل نمی‌توانند با تقاضای احراز هویت سرویس‌دهنده از خودشان محافظت کنند، بلکه با بکارگیری مکانیزم‌های کنترل دسترسی با دقت پیکربندی شده می‌توانند این کار را انجام دهند.

این حوزه از مکانیزم‌های دیوار آتش و امنیت سیستم عامل شروع شده و تا محیط‌های اجرایی ایمن شده برای کدهای سیار ادامه دارد. عموماً، تمام مکانیزم‌هایی که به یک سرویس‌گیرنده اجازه اجرای دستورات روی سرویس‌دهنده را می‌دهند یا باید کاملاً غیرفعال شده یا تنها برای مقدار محدودی مهیا شده باشند.

واسط دروازه عمومی (CGI)

یک سرویس‌دهنده وب علاوه بر برگرداندن اسناد ایستای **HTML**، می‌تواند به صورت پویا اسناد پویا خلق نماید که باید به عنوان ورودی اطلاعات کاربر در درخواست سرویس‌گیرنده با روش **POST** ارسال شود.

روش **GET** نیز، همانطور که در فصل قبلی شرح داده شد، می‌تواند استفاده شود اما باید بدلائل امنیتی از آن اجتناب شود، البته بجز برای پرس و جوهای غیرخودتوان خیلی ساده که استفاده از آن مشکل ساز نخواهد بود.

در اصل **CGI** پروتکلی است که بوسیله آن یک سرویس‌دهنده وب و یک برنامه که با هر زبان برنامه‌نویسی نوشته شده باشد، می‌توانند با هم ارتباط برقرار کنند. سرویس‌دهنده در پاسخ بعدی **HTTP** باید خروجی را به سرویس‌گیرنده ارسال نماید.

به عبارت دیگر **CGI** در حال حاضر مکانیزمی است که به همه اجازه اجرای مجازی یک برنامه از راه دور را با انتخاب آزادانه ورودی روی یک سرویس‌دهنده وب، می‌دهد

Servlet ها

سرولت ها (Servlet) برای سرویس دهنده ها همانند اپلت ها (applet) برای مرورگرهای وب هستند

در حالیکه اپلت های جاوا به سرویس گیرنده های وب که جاوا در آنها فعال شده است، کاربردهایی اضافه می کنند، البته سرولت ها نیز به سرویس دهنده های وب که جاوا در آنها فعال شده است و از API سرولت ها پشتیبانی می کنند نیز کاربردهایی اضافه می کنند

یک سرولت ممکن است برای گسترش کاربرد یک سرویس دهنده و مدیریت کردن درخواست های HTTP استفاده شود، برای مثال، برای خواندن داده از یک فرم HTML از نوع order-entry و بکارگیری منطق تجاری استفاده شده برای به روز رسانی پایگاه داده سفارشات شرکت

شبیه به اپلت های جاوا، سرولت ها متشکل هستند از کلاسهای جاوا در قالب بایت-ک

انتشار گمنام در وب یا Rewebber

دلایل زیادی وجود دارند که چرا یک سرویس دهنده وب ترجیح می دهد تا گمنام و غیر قابل ردیابی باقی بماند، برای مثال، اگر محتوی صفحات وب آن برای گروه خاصی از افراد عصبانی کننده باشد.

Rewebber (یا نام قبلی **JANUS**) سرویس وبی است که هم برای سرویس گیرنده ها و هم برای سرویس دهنده ها گمنامی فراهم می کند

Rewebber به سادگی بخش آدرس یک **URL** را با کلید عمومی **RSA** رمز می کند (پس فقط **Rewebber** می تواند آنرا رمزگشایی کند).

بخش رمز شده آدرس و باقی **URL** بصورت **base64** رمز می شوند.

به عبارت دیگر، با سرویس دهنده وب گمنام می توان فقط توسط یه سرویس دهنده **Rewebber** در تماس بود

امنیت پایگاه داده

پایگاه داده‌های بزرگ معمولاً روی کامپیوترهای اختصاصی به نام سرورهای دهنده‌های پایگاه داده قرار می‌گیرند.

در یک پیکربندی معمولی، یک سرور دهنده وب در یک DMZ قرار می‌گیرد که از اینترنت فابل دسترسی باشد (بخش 8.10 را ببینید).

برای مثال ممکن است دو پایگاه داده متفاوت موجود باشد، یکی برای عموم (مشتری بالقوه)، و دیگری فقط برای مشتریان واجد شرایط.

در این مورد هر کدام از پایگاه‌های داده می‌توانند در DMZهای جداگانه قرار گیرند

یک سیستم تجارت الکترونیکی در بیشتر موارد، برای ذخیره انواع گوناگون اطلاعات نیازمند یک پایگاه داده است:

- اطلاعات احراز هویت کاربر؛
- اطلاعات مجوزدهی کاربر؛
- اطلاعات داد و ستد؛
- اطلاعات تراکنش تجاری.

علاوه بر این بودن، خیلی از پایگاه‌های داده تجارت الکترونیکی باید *real time* باشند. به این معنی که تراکنش‌های پایگاه داده باید قبل از آخرین مهلت منقضی شود، کامل شده باشد

حفاظت از حق نشر

سرویس دهندگان وب اطلاعاتی از قبیل نرم افزار کامپیوتر، موسیقی، روزنامه، تصاویر، یا فیلم را در قالب دیجیتالی توزیع یا به فروش می‌رسانند.

متأسفانه، محتوای دیجیتال، می‌تواند به سادگی رونوشت برداری شود بدون این که سرویس‌دهنده مبدا اطلاع یابد، مگر اینکه تدابیر خاصی اندیشیده شود.

واترمارکینگ یا نهان‌سازی (watermarking) دیجیتالی برای حفاظت از دارایی‌های موجود در محتوای چندرسانه‌ای بکار می‌رود.

از لحاظ فنی یک نهان‌سازی به صورت دیجیتال، علامت یا الگویی است که به محتوای دیجیتال افزوده می‌شود (از جانب مالک) تا بتواند ادعایی در مورد محتوای داشته باشد.

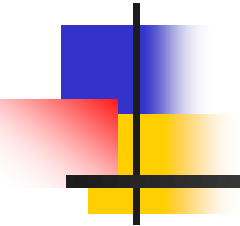
نیازمندی کلی این است که یک نهان‌سازی باید مقاوم باشد (با وجود ایجاد تغییرات عمدی یا غیر عمدی روی محتوای بازیافتنی باشد). بعلاوه، نهان‌سازی نباید کیفیت محتویات (نهان‌سازی شده) را تغییر دهد، و البته باید غیرقابل انکار نیز باشد (باید برای هرکس قابل اثبات باشد که آنها جاسازی شده‌اند و معنی آنها چیست).

حفاظت از حق نشر

علامت نهان‌سازی‌های دیجیتال می‌توانند برای انواع مختلفی از سرویس‌های محافظت از رسانه دیجیتال استفاده شوند:

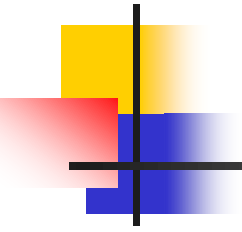
- ادعای مالکیت برای ایجاد مالکیت روی محتوی؛
- انگشت‌نگاری برای افشای ویرایش برداری بدون مجوز و توزیع محتوی با وارد کردن یک نهان-سازی متمایز به هر رونوشت از محتوی؛
- احراز هویت و تایید یکپارچگی پیوند زدن جدا نشدنی مولف به محتوی، برای احراز هویت مولف و حصول اطمینان از اینکه محتوی تغییر نکرده است؛
- کنترل مصرف برای کنترل رونوشت برداری و مشاهده محتوی است (با اشاره به نهان‌سازی تعداد رونوشتها اجازه داده می‌شوند)؛
- حفاظت از محتوی برای مهرگذاری محتوی و غیرفعال کردن استفاده غیرقانونی (با جاسازی یک نهان‌سازی آشکار در یک محتوایی که مجانی قابل مشاهده است، آنرا از لحاظ تجاری بی ارزش می‌کند).

بحث در باب حملات مرتبط: هدف حملات کاهش قدرت یا مقاومت (*robustness*)، حملات ارائه محتوی (*presentation*)، حملات تفسیر (*interpretation*)

خلاصه: مقدمه، واسط دروازه عمومی (CGI)، Servlet ها، انتشار گمنام در وب یا Rewebber، امنیت پایگاه داده، حفاظت از حق نشر

جلسه بعدی: امنیت سرویس گیرنده وب

هیچ راهی برای به دست آوردن تجربه به جز از
طریق تجربه وجود ندارد.